

PRAZNIK OBUTVE ZANEMARJENIH VREDNOT

Moč Božičnega dne

Luči, luči, vsepovsod luči. Pisane okrašene smreke na ulicah, velika in mala v rdeč papir oblečena darila, ki štrlijo iz vrečk mimoidočih, oster zimski veter, ki nam obarva lica.... Če pa v opis vključim še sadove svoje domišljije, vidim bele snežinke, ki se počasi topijo na mojih dlaneh.

Patrizia Jurincic

Božič.

Če se ozremo okoli sebe, opazimo praznično vzdušje, ki nam ga pričara okolica, toda... Ali sploh še kdo ve, kaj je pravzaprav Božič, čemu ga praznujemo? Na žalost ostaja pravi pomen

foto Martin Maver

**NAJ BOŽIČNA LUČ OBSIJE SLEHERNEGA ČLOVEKA.
SREČNO NOVO LETO ŽELIMO VSEM BRALCEM RASTI!**

UREDNIŠTVO

Božiča za veliko večino v izredno oddaljenem kotičku zavesti, odet v materialistični plašč oglasov raznoraznih "pandorov" in "panettonov", praznično okrašenih izložb in slovesnih božičnih večerij. Toda čar Božiča ni le v živahnih lučeh v mestu in v obilnih košarah z darili. Božič je praznik začetka, praznik rojstva Jezusa Kristusa, dan veselja vseh kristjanov, pa tudi praznik obuditve zanemarjenih vrednot

dalje na 8. strani ►►

Božične pesmi v Afriki

Andrej Černic

Veseli Božič! In srečno novo leto! Naj bodo tokrat voščila na začetku. Pred Božičem si namreč moramo voščiti, saj tako velewa tradicija. In jaslice, in božično drevce, tako da bomo lahko vsi peli Sveto noč in Glej zvezdice božje. Ali, če smo s petjem skregani, si bomo zavrteli priložnostno božično ploščo pop pevke Mariah Carey. Za pristni božični užitek.

Božično čakanje in melanholičnost tona, s katerim nas nagovarja Mariah Carey, nas bosta seveda spomnila tudi na to, da moramo biti na božični dan vsi nekoliko boljši. In nemudoma bomo, potem ko smo za darila porabili več sto evrov, s kratkim sms-om namenili 2 evra za boj proti revščini v Afriki. Joj, kako smo dobrosrčni. In, ko smo vse to postorili, si lahko s čisto vestjo zavrtimo Geldofovo *Do they know it's Christmas time?* Saj smo tudi sami prispevali k poskusom izboljšanja položaja na črni celini.

Množični poboji, ki se medtem dogajajo v Ruandi ali pred kratkim v Sudanu, sicer grejo mimo nas, a ob teh novicah samo skomignemo z rameni. Svoj delež smo le prispevali. In v duhu podpiramo tudi vse pobude, ki naj Afriko rešijo revščine in lakote. Saj ni človeka, ki ne bi podpiral izbrisa javnega dolga afriškim državam. Kdo se ne strinja z brezkompromisnim bojem proti aidsu? Retorično vprašanje. Sploh v obdobju postavljanja jaslic in božičnih drevesc.

To pa ni dovolj. Tudi če bi vse nabirke, ki jih posamezne organizacije prirejajo v te namene, res prišle na cilj, bi se problematika Afrike ne rešila. "Nahraniti svet" (*Feed the world*), geslo, ki ga je svojimi pesmi dal Bob Geldof, še zdaleč ni dovolj. Ravno tako ni dovolj sam izbris javnega dolga. Afriko in Afričane je treba naučiti, kako naj se sami metaforično nahranijo. In zato je treba le nekaj več od naše-ga božičnega evra, ki ga darujemo s sms-om. Proces dekolonizacije, ki ga je evropski človek začel v prvi polovici 20. stoletja (in ga ni nikoli dokončno izpeljal), je pustil za sabo številne odprte rane: primer tega je genocidni spopad v Ruandi med plemeni Tutsi in Hutu. Delitev na plemeni, ki do prihoda evropskega človeka sploh nista obstajali in sta nastali po njegovem posredovanju zato, da bi kolonizator laže vladal domorodcem po načelu divide et impera.

dalje na 8. strani ►►

Predstavniki Mosp-a pri Retoromanih v Švici

KAKO NAJ MANJŠINSKI JEZIK POSTANE PRIVLAČEN ZA MLADE?

Dvanajstega oktobra so trije predstavniki MOSP-a odpotovali v Švico, da bi se udeležili jesenskega seminarja Mladine evropskih narodnih skupnosti (Youth of European Minorities). Mirjam, Matjaž in podpisani smo tako štiri dni preživel v prelepi retoromanski vasi Laax v kantonu Graubunden, gostovali pa so nas pripadniki GiuRu (Giuventegna Rumantscha), ki je organizacija mladih Retoromancev.

Na seminarju, kateremu so organizatorji dali ime **"Inscunter"** (srečanje), se je zbralo 60 pripadnikov 30 različnih evropskih manjšin. Udeleženci smo se lahko seznanili s posebnostmi avtohtone jezikovne skupnosti, ki nas je gostila, spoznali pa smo tudi nekaj več o Švici kot taki.

V četrtek zjutraj je bilo na vrsti uradno odprtje seminarja ob prisotnosti lokalnih medijev, takoj zatem pa sta se pričeli delavnici. Prva delavnica je bila posvečena švicarski državi, njeni federalni ureditvi in njenim odnosom z Evropsko Unijo. Druga delavnica je nosila naslov **"Romansh is uncool"**, v kateri so se navzoči soočali s težavami, ki jih imajo manjšine brez matične države, kakršna je prav retoromanska manjšina. Dejstvo, da se na primer "rumatsch" uporablja samo v nekaterih predelih Švice, je pač povzročilo to, da je jezik postal neatraktiven za mlade, ki ga čedalje manj uporabljajo, delavnica pa je bila namenjena prav temu, da se to težavo konkretno reši.

Isti večer se je že zbral glavni svet YEN-a. Predstavil

je delo, ki ga je opravil v prejšnjem polletju, in program za prihodnje mesece. Prerekanja in kreganja ni bilo dosti, po zasledanju pa so se manjšine prestavile na že tradicionalnem "exchange market". Vsaka organizacija je pripravila stojnico z informativnim materialom, tradicionalno hrano ter pijačo - in tudi ob tej priliki, kljub prisotnosti srbske rakije in slivovke, nismo zabeležili nobenih "incidentov".

Petek je bil v celoti posvečen delavnicam, v ranem jutru pa je bila na sporedu meditacija ob jezeru, ki pa ni bila resnici na ljubo preveč uspešna, sodeč po številu udeležencev. Ne glede na tale manjši spodrsilaj so se delavnice nadaljevale po načrtih, večer pa je bil namenjen debati z naslovom "Why is Switzerland not a member state of the EU?" (Zakaj Švica ni članica Evropske Unije?). Dobro uro in pol smo sledili okrogli mizi, katere glavni akterji so bili tamkajšnji mladi politiki iz štirih različnih političnih strank, na dan pa so prišla svojevrstna gledanja na združeno Evropo, ki so sprožila še kar popoprano debato.

V soboto zjutraj nas je čakal izlet po znamenitih švicarskih hribih. GiuRu je za nas organizirala vzpon na 2675 metrov visok Cassons. Vse skupaj je bilo precej poenostavljeno, ker smo se peljali s sedežnico, saj so organizatorji morali upoštevati, da so nekateri udeleženci, kot npr. Nizozemci, prvič videli hribe "v živo". Z vrha gore smo se po še kar strmih pobočjih spustili do višine 1843 metrov, kar je povzročilo nekaj

preglavič manj izkušenim izletnikom. Ni treba posebej omeniti, da so švicarski hribi popolnoma izpolnili pričakovanja, škoda le, da je bilo snega le za dva snežena moža.

Na jesenskem seminarju je čas za delavnice in okrogle mize, pa tudi za izlete (foto Mirjam Malalan).

« Zvečer, ki pa je bil že zadnji, je sladokusce čakalo pravo presenečenje. Ponudili so nam namreč obilno porcijo slavne fondue, tipične švicarske jedi iz sira, ki bi spravila na kolena tudi sicer trenirane ameriške obiskovalce fast foodov. Po odlični večerji je bil na sporedu še koncert in ko se je noč spremenila v dan, je že nastopil čas pozdravov in odhodov. Z obljubo, da se bomo spet srečali prihodnje leto pri nemški manjšini na Madžarskem.

Matteo Feruglio

KÖLN JE ZAPUSTIL SLED

Čeprav je od svetovnega dneva mladih minilo že precej časa, bi vseeno rad posređoval še nekaj utrinkov in informacij o tem dogodku. Da bi morda bolje razumeli čustva, ki so me prevečala na tem srečanju, bi vam najprej predstavil program.

Kar bi hotel najprej omeniti, je to, da smo se kot zamejski Slovenci odpravili na pot v Köln skupaj s skupino romarjev iz Slovenije. S to skupino smo imeli vsako jutro mašo, ki jo je daroval koprski pomožni škof dr. Jurij Bizjak. Pred mašo smo imeli pogovor (škof je odgovarjal na naša vprašanja), ki se je dotikal vere in morale v današnjem življenju. V torek, 16., in v sredo, 17. avgusta, zjutraj je bila na programu kateheza z mašo, popoldne pa glasbeni nastopi, ki so privabili velike množice ljudi. V četrtek, 18. avgusta, pa je bil dolgo pričakovani dan. Romarji, ki smo zaradi pomanjkanja prenočišč v Kölnu bili nastanjeni v Bonnu ali Düsseldorfu, smo popoldne kot velik val napolnili kölnske ceste in silili k reki Ren. Okoli 16.30 se je prikazala ladja, na kateri je stal papež Benedikt XVI. Zvečer je bil na sporedu še mednarodni festival. V petek, 19. avgusta, smo se vsi udeležili festivala mladih, nakar smo prehodili križev pot. V soboto, 20. avgusta, smo se vsi romarji odpravili v Köln, natančneje v predmestje Kölna, na Marienfeld. Tja smo prispeli že v jutranjih urah, nakar smo po dolgem in nestrpnem čakanju končno zagledali papeža Benedikta XVI. v njegovem avtu, ki se je počasi premikal skozi množico ljudi proti oltarju, postavljenem na vrhu umetnega griča, narejenega iz zemlje vseh udeleženi držav. Ob 20.30 se je začelo bedenje s papežem, nato je sledila tišina in adoracija (bilo pa je še veliko mladih, ki jim je bilo še prezgodaj, da bi legli v spalne vreče in so zato molili, peli in se zabavali do pozne oziroma zgodnje ure). V nedeljo, 21. avgusta, je ob 10. uri Benedikt XVI. daroval

sveto mašo, ki je zaradi dolgega, a pestrega programa trajala kar dve uri in pol. Odhod iz Marienfelda je bil zelo mučen, ko pa smo končno dospeli do železniške postaje, so nam sporočili, da je le-ta zaprta zaradi prevelike množice. Vsekakor se je čez nekaj časa pripeljal vlak, ki nas je po skupinah odpeljal v Köln, kjer smo prestopili na drug vlak, ki nas je pripeljal v Düsseldorf. Od tam smo se kmalu odpeljali nazaj domov.

Teden v Kölnu me je precej izmučil, ker sem s klanovci (skavti) le teden prej hodil po južni Bavarski. Ampak to nam ni vzelo vztrajnosti in volje do zabave, saj smo vsak večer legli spat šele okoli enajste ure.

Vseeno mi je ta izkušnja draga, ker mi je pomagala gledati na življenje iz drugačne perspektive. Pokazala mi je nove oblike molitve, pogovora z Bogom. Imel sem občutek popolnoma nove Cerkve. Bilo je zares vse bolj privlačno in ustvarjeno na tak način, da je bilo skorajda težko se spet navaditi na običajni potek mašnega obreda. Iz tega srečanja z ljudmi, ki so prišli iz vsega sveta "se mu prikloniti", kakor se je glasil moto SMD-ja, sem pridobil veliko novih izkušenj, ki jih lahko uporabljam v vsakodnevnem življenju. Opazil sem, da zdaj veliko lažje govorim o veri in svojem prepričanju, kar se mi je do nekaj tednov prej zdelo nekako težko. Pravzaprav sem se o veri pogovarjal pretežno le doma ali na skavtskih srečanjih, v šoli sem bil nekoliko v zadregi, zdaj pa brez problemov kažem, da mi je vera zelo dragocena in me podpira v marsičem. Najbolj me je navdušila ogromna množica vernih, ki mi je vlila trdnejšo ljubezen do Boga. Nisem si pričakoval, da bom spoznal toliko ljudi in kultur, zato načrtujem udeležbo na naslednjem SDM-ju, ki bo, kot napovedano, v Sydneyju.

Matej Kos

OASIS LIVE V TREVISU: VEČER ZA SLADOKUSCE

cert se je tako nadaljeval z uspešnicami, kot so *Lyla* ali *The importance of being Idle*, seveda pa niso manjkali niti stari hiti, kot so *Wonderwall*, *Rock and Roll star*, *Champagne supernova* ali *Don't look back in anger*. Za pravo vzdušje je poskrbela tudi italijanska publika, ki je pri vsaki pesmi sodelovala in jo na glas pela. Treba pa je poudariti, da so Oasis pritegnili v ▶

Dne 29. oktobra je britanska skupina Oasis imela koncert v dvorani "Palaverde" v Trevisu. Dvorana je bila prepolna in lepo je bilo videti, da 5.000 ljudi nestrpno čaka nastop skupine. Oasis so nastopili v prenovljeni postavi, saj so zamenjali basista in za bobne je stopil sin znanega Ringa Starra, tako da so se Oasis še bolj navezali na Beatles, ki so bili zanje pravi zgled. Koncert se je začel okoli devetih; luči so se ugasnile in ob vstopu bratov Gallagher je publika dobesedno znorela. Pristopili so k instrumentom in začeli z manj znano *Turn up the sun*, ki je tudi prva pesem v njihovem zadnjem albumu *Don't believe the Truth*. Kon-

KDO SO OASIS?

Angleška skupina Oasis že dobro desetletje vedri na prizorišču svetovne pop glasbe. Pravzaprav sta brata Gallagher s svojo skupino ustanovila zvrst Britpop, mešanico pop in rock glasbe z britanskimi primesmi pojmovanja lahke glasbe. Popularnost je skupina dosegla v drugi polovici devetdesetih, ko so dečki iz Manchestra na plan svetovne scene stopili s singlom *Wonderwall*. Svoje britanske korenine Oasis zelo radi izpostavljajo. Za vzornike so si zato izbrali skupino iz dežele kraljice Elizabete: segli so v sam vrh svetovne rock glasbe in se pri svojem delu začeli zgledovati po Beatlesih. To je bila seveda tudi dobra marketinška poteza: odkar so svetu razkrili, da so fani liverpoolskih Fab 4, jih širša množica vedno povezuje z Lennonom in Mc Cartneyjem. In njihova blagajna je temu zelo hvaležna.

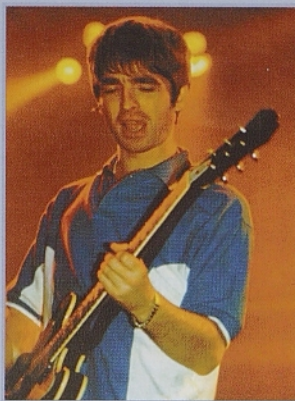
Njihova pop zvrst se je uveljavila v obdobju, ko je po smrti Kurta Cobaina in zatonu Nirvane vodilno mesto spet prevzela glasba, ki ni bila tako kot Cobainov grunge izraz neprilagojenosti in klic na pomoč. Oasis so ponovno predstavili bolj lahkotno glasbo, ki v marsičem spominja na v devetdeseta leta preneseno lahkotnost Beatlesov iz sredine šestdesetih (pred vzhodnjaško preobrazbo). To se izraža v sedmih albumih, ki so jih "dečki" iz Manchestra izdali od leta 1994.

Brata Gallagher sta izdala številne uspešnice, časopisne kolone pa sta večkrat polnila tudi zaradi preprirov in vandalizmov: številni hoteli in celo oprema letal so občutili njuno jezo. Gre za drugo plat glasbene skupine, ki je umirjena, a le na področju glasbe, ki jo ustvarja.

POT DO SLAVE

- 1994 *Definitely Maybe* - Epic
- 1995 *(What's the Story) Morning Glory?* - Sony
- 1997 *Be Here Now* - Epic
- 2000 *Standing on the Shoulder of Giants* - Epic
- 2000 *Familiar to Millions [live]* - Epic
- 2002 *Heathen Chemistry* - Sony
- 2005 *Don't Believe the Truth* - Epic

«Treviso tudi veliko število Slovencev, ki so prav tako kot Italijani na glas peli njihove pesmi. Vzdušje je bilo torej enkratno, kot je tudi pevec Liam poudaril med koncertom. Čeprav sta brata Gallagher znana tudi po problematičnih družinskih odnosih (angleški tabloidi večkrat prinašajo

novice o njunih kreganjih in baje, da sta se pred kratkim skregala, ker nista hotela biti slikana istočasno), sta tudi sama uživala med večerom in igrala z občutkom. Vživila sta se v glasbo in tudi večkrat sodelovala s publiko, saj je Liam med zadnjo pesmijo **Rock and Roll Star** celo skočil z odra in objel vse srečneže, ki so bili v prvi vrsti, nato pa se je vrnil k mikrofonu in obljubil, da se bodo v "Palaverde" vrnili.

Oasis so torej uspešno nastopili, odziv publike je bil tudi dober in vtis, ki si ga imel po koncertu, je bil absolutno pozitiven. Večer je bil z vseh vidikov pravi uspeh in vsem, ki imajo to možnost, svetujem, da si vsaj enkrat ogledajo to angleško skupino, ki je s svojo glasbo prevzela veliko število ljudi, tako mlajših kot starejših.

David Sancin

YLENIA ZOBEC JANUARJA (KONČNO!) NA EMI

Sčim se bomo tokrat posladkali? Tokrat se držimo enega izmed vodil, ki predvsem mladim (a ne samo, da ne bodo starši hudi...) usmerjajo vsakdanje življenje. Glasba v vseh njenih različicah predstavlja večkrat pristno in edinstveno poglavje, na katerega se pogosto najraje opiramo in v katerega zaupamo. Ob melodičnih ritmičnih uživamo in se pozibavamo, si prepevamo znano melodijo in preizkušamo naše improvizacijske sposobnosti. Podobne stvari je doživljala tudi Ylenia Zobec, znana in (neverjetno) uspešna zamejka, ki je predvsem na slovenski pop sceni dosegla že veliko: dokaz, da je glasba usidrana v naših celicah ter predvsem v tistih skritih kotičkih duše, od koder angelsko odmeva njen zvok. Vsi lahko potrdimo, da nam po poslušanju Yleninega glasu uide aplavz, pa čeprav iz naslanjača pred domačo televizijo.

29. januarja bomo tako vsi pred zasloni navijali zanjo, ko bo – potem ko so festival končno odprli tudi za nastop zamejcev – tekmovala na EMI 2006 in se potegovala za možnost udeležbe na osrednjem evropskem glasbenem tekmovanju Eurosong. O zmagovalcu/ki EME bomo lahko odločali tudi sami s telefonskim klicem, Ali ne bi bilo lepo, če bi zamejka predstavljala Slovenijo na evropskem festivalu?

Srečno, Ylenia!

► Vem, da si svojo glasbeno oz. pevsko kariero začela v otroškem zboru v Domju. Ali nam lahko zaupaš svoje misli, občutja, razmišljanja ob petju v tako mladih letih?

► Pela sem, ker mi je bilo všeč peti. Ne spominjam pa se, kaj sem med petjem razmišljala... Danes me glasba sprošča, na poseben način mi je prijateljica, z njo celo na odru žuram, če sem žalostna, me tolaži, ko sem jezna ali razburjena, me pomirja. Mislim, da takrat ni bilo drugače.

► Ti je bilo kaj kmalu jasno, da bi se lahko s petjem preživljala?

► Ko sem bila majhna, si sploh nisem mislila, da bom postala pevka, in nisemo tem niti sanjala. Pela sem vedno, v kateremkoli trenutku, tiho sem bila samo, ko sem poslušala radio, ko sem bila v neprimernem okolju, da bi kričala, in ko mi je zmanjkal glas. Vse drugo je pa prišlo samo od sebe. Preden sem se pravzaprav zavedala svojega talenta, sem sanjala o bodočnosti kot igralka, plesalka, astronautka, frizerka... pa ►►

«vse kar ti lahko še pride na misel... Ob tem pa se je nekaj drugega dogajalo: pela sem in pela in pela...

➤ **Kmalu si nastopila tudi na slovitem otroškem pevskem festivalu Zecchino d'Oro.**

Kako bi v par besedah strnila to, si predstavljam, bogato in zanimivo izkušnjo?

➤ O tem se skoraj ničesar ne spominjam. Pravzaprav se spominjam le neke dogodivščine s kolegi v dvigalu v hotelu, malo o paniki pred nastopom, a čisto nič več. Tisti je bil v resnici pravi začetek moje glasbene poti, od takrat naprej sem si želela nastopati in peti tudi javno, ne le za svoje osebno veselje. Vsekakor še vedno nisem razmišljala o tem, da bi postala pevka, pela sem le, ker sem glasbo ljubila. Bila je del mene.

➤ **S katero motivacijo si stopila na slovensko glasbeno sceno? Nastopila si tudi na Melodijah morja in sonca, kot vemo...**

➤ Čisto slučajno sem spoznala Faraone, ki so mi napisali slovensko pesem za otroški MMS, in sem ostala v Sloveniji.

➤ **Pa Slovenska popevka. Kakšen se mladi zamejki zdi nastop na najprestižnejšem slovenskem popevkarskem tekmovanju? Si se v Ljubljano podala z natančnimi cilji in pričakovanji?**

➤ Na vsakem festivalu sem nastopila neobremenjena in brez pričakovanj, saj sem vsak festival pravzaprav spoznala, ko sem prvič nastopila na njem. Pred tem sploh nisem vedela, da obstaja. Vsekakor je nastop na Slovenski popevki enkratna izkušnja, ker poteka popolnoma v živo ob spremljavi mogočnega orkestra. Na takem nastopu ima vsak izvajalec možnost dokazati svojo kvaliteto, to, da je res dober vokalista, ali pa tudi obratno seveda...

➤ **Ali so te letošnji rezultati zadovoljili (kot posameznico nedvomno, sklepam...) ali si v kakem globokem kotičku duše vseeno upala v nadaljevanje na EMI?**

➤ Še vedno upam na nastop na EMI, ker je ta festival najbolj odmevna glasbena prireditelja na slovenskih tleh. Ko na njem nastopaš te ljudje skrbno opazujejo, ocenjujejo, pohvalijo in vabijo na nadaljnja sodelovanja. Samo tako se lahko kariera razvija. Nov razpis za EMI je na srečo odprt tudi zamejcem, nameravam se seveda prijaviti nanj in se še naprej preizkušati.

➤ **Predstavi bralcem dogodivščino prve zgoščenke, kakšni so občutki ob petju s slušalkami v izoliranem studiu? So bile za to potrebne posebne priprave?**

➤ Vse skladbe na CD-ju so festivalske, nisem jih izrecno pripravila za ta projekt. Nekatere skladbe so nastale že leta 2000, nato pa sem jih vsako leto nekaj snemala. Kar pa se tiče samega snemanja, moram priznati, da sem prvič pela v studiu pri sedmih letih

za Zlati cekin. Od takrat so se snemanja množila in nadaljevala, prej za otroške in najstniške festivale, nato še za pop sceno... V studiu nimam posebnih občutkov, to se mi je že usidralo v navado.

➤ **Pa še intimnejše vprašanje. Kolikšna je pravzaprav mera svobode v tvoji pevski karieri? Koliko ti pomeni "osebni" element, koliko pa za tvoje nastope poskrbijo drugi?**

➤ Pesmi, ki jih izvajam, napišejo drugi. Predstavijo mi ➤

«komade, izbira je nato moj posel. Sicer sem že napisala nekaj svojih pesmi (tako besedilo kot melodijo); ko je bil aranžma pripravljen in ni preostalo drugega kot snemanje, sem se temu odpovedala. Enostavno se še nisem počutila dovolj pripravljena za tak korak, verjetno pa bom v bližnji prihodnosti pela tudi svoje pesmi. Stvar je taka: ko dobim posnetek pesmi, se najprej naučim melodijo, nato pa jo večkrat zapojem na najrazličnejše načine po občutku, dokler ne najdem prave verzije. Pri interpretaciji pesmi sem popolnoma svobodna. Priznam, da me je nekajkrat zaneslo in sem popolnoma spremenila tudi melodijo, avtor me je zato upravičeno brzdal, zatem sem preštudirala novo interpretacijo...

Pa še dodatek: za svoje nastope v veliki meri poskrbim sama. Za svoj look pri manj pomembnih nastopih skrbim sama, pri večjih pa mi svetuje draga mama. Za srečo nimam nobenega opravka s finančno platjo, saj za ta del poskrbita oče ali Marino Legovič. Razmišljam tudi o menedžerju, a bomo še videli.

➤ **Je izbira skladb in pesmi, ki jih boš izvajala, zahtevna naloga? Se pri tem opiraš na kake posebne tehnične elemente ali zaupaš svojemu glasbenemu instinktu?**

➤ Pesem, ki jo izberem, moram najprej začutiti nekje v globini moje duše.

Festivalska pesem mora vsebovati take sestavine, da lahko pokažem vsaj del vsega, kar premore moj glas, in da izrazim čustva najprej sebi, kar se posledično prenese na poslušalca.

➤ **Kakšna je mladost uspešne pevke? Si zaradi tega prikrajšana za prijateljske odnose in prosti čas? Imaš čas za kak konjiček?**

➤ Prostega časa ni veliko, ampak na odru resnično uživam, v zaodrju pa se skriva veliko prijateljev, s katerimi se zabavam pred nastopi in po njih. Za prijateljske odnose zato sploh nisem prikrajšana. Drugače sem začela študentsko pot arhitekture na tržaški univerzi, ob guljenju knjig in glasbi mi ne preostane veliko časa, a tako sem popolnoma srečna.

➤ **Kaj nam lahko zaupaš o zakulisju vsakega pevskega nastopa? Ali se dogaja kaj posebnega in zanimivega, za kar so gledalci prikrajšani?**

➤ V zakulisju se ne dogaja nič posebnega, le druženje prijateljev, ki se ukvarjajo z glasbo in uživajo ob njej.

➤ **Kako se pripraviš na nastop? Spadaš med strastne vračeverce, ki se poslužujejo originalnih ritualov ali imaš kako drugo tehniko?**

➤ Nimam nobenega rituala: pridem, zapojem in grem...

➤ **Kakšne so tvoje želje, pričakovanja, ambicije? Kaj bi rada postala, ko boš velika?**

➤ Rada bi postala kvalitetna pevka... To mi je nekako že uspelo, a je Slovenija res majhna in zaslužek ni dovolj dober, da bi zagotovil mirno preživetje.

➤ **Ali bi nam rada razkrila kaj posebnega, kako anekdoto, idejo, razmislek?**

➤ Nerada razkrivam sebe in svoja razmišljanja... Mogoče kdaj drugič.

Moderni tehnološki pripomočki so mi omogočili, da sem kljub kopici obveznosti, ki jim je Ylenia vestno kos, prišel z njo v neposreden stik po elektronski pošti in tako pokramljal in izmenjal par misli s slovito pevko (vedno bolj) svetlečega se kova. Prepričan sem, da bomo ob poslušanju njenih prijetnih melodij še naprej uživali in naslednjič brali intervju na kaki znani glasbeni reviji. Upam, draga Ylenia, da nas boš s svojim glasom še naprej navduševala. Ponosni smo nate!

Jernej Šček

Vse fotografije objavljene v članku dobite na njeni osebni spletni strani
www.ylenia-zobec.com

in najboljši med vsemi prazniki; v božičnem času lahko svoje življenje poboljšamo tako, da *začnemo znova*. To pa ne tako, da na božični predvečer brezbrizno vržemo kovanec beraču na ulici in pomirimo svojo zavest, češ da smo nekaj dobrega le storili - še zdaleč ne samo tako! Potrudimo se lahko z iskrenim voščilom tistemu, ki nima take sreče, kot jo imamo mi, ki imamo dom, hrano in plašč, s katerim se lahko pokrijemo. Začnemo lahko tako, da zavestno cenimo, kar imamo, da poravnamo nerešene nesporazume s svojimi bližnjimi, da v imenu Božiča gradimo boljše odnose okrog sebe. Torej, da začnemo znova: kajti moč, ki jo ima božični dan, je izredno čarobna in sporočilo, ki ga Božič posreduje, je dostopno popolnoma vsem, vernim in nevernim.

Patrizia Jurincic

Evropski človek je po odhodu iz Afrike tam pustil svoj pečat, svoje strukture in organiziranost. Ni pa bilo ljudi, ki bi vse to lahko prevzeli v svoje roke: zato so se rodile nekatere izmed najbolj strašnih diktatur in genocidnih oblasti, kar jih pozna zgodovina človeštva (Idi Amin v sedemdesetih v Ugandi). Črna celina bi torej potrebovala drugačne investicije: izbris javnega dolga mora biti samo prvi, kratkoročni cilj v sklopu dolgoročnejšega načrta, ki bo Afričanom omogočil "samoprehranjevanje". V splošnem pogledu pomeni to proces širjenja izobrazbe in oblikovanja primernih kadrov za demokratično udeležanje sistema in institucij, ki jih je pustil evropski kolonializem.

Tako se tudi evropskemu človeku ne bi bilo treba spomniti Afrike niti za Božič niti ko bi poslušal Gelda. In... še več. Tudi afriški otroci bi lahko prepevali božične napeve.

Andrej Černic

Aljoša Kalc

NAJLEPŠA MED VSEMI

I.

Hodimo po zemlji s krvjo napiti,
po škripajočem kamenju gnilih trupel,
hranimo luže nenasitnih črvov,
iščemo ostanke bežečih čustev
in kapljo vode, s katero ubiti ogenj,
ki pušča le sladek pepel.

II.

Le ko se rušijo zidovi,
ko smrt pod razvaline iluzij leze,
ko se rušijo jezovi,
ko se ugašajo smejočih se obrazov
popačene poteze,
ko se krvi in zveri sušijo slapovi,
ko se rušijo razklanih osebnosti plazovi,
ko se v vodi le mesec z zvezdami zrcali,
lahko temni ogenj bolečih
oči v meni zažari.

III.

Glasovi mrmrajo
o umirajočem veselju,
mračne resnice povzdigujejo
v skrivnosti mojih oči,
senčne solze jočečih.

Begajoče misli
izgubljene v neskončnih viharjih
razbeljenih spominov,
zdrobljenih, a nikdar ugaslih čustev.

IV.

Tišine; morda oglušljive,
komur se ni še dotaknil dna
polnega medlih barv,
neupravičene ljubosumnosti.
Brezvredne besede, vneme prazne,
ki pepelnato diše
ter kriki, ki pljuvajo zlati prah
v neverne oči gledajoče vračajoč se odmev
iz neskončnosti lomečih se trupel,
ko veter prinaša ostanke glasov,
nekoč tako jasnih,
danes pa le oglušljivih tišin.

VI.

Močnejša od življenja,
hrabrejša od ljubezni,
kot rahla melodija vetra
raztezaš mi krila,
kakor čas neskončna iščeš;
hladne poglede daruješ
in se poigravaš.
Gledam te,
kako se leno premikaš in
kako ti senčne služabnice slede
od globočin nevidnih ran
do najprijetnejšega cvetenja;
povsod si, najlepša med vsemi.

Aljoša Kalc je s pesmijo "V." (ki smo jo objavili v Rasti št. 4) iz tega ciklusa prejel tretjo nagrado na literarnem natečaju SKK- MOSP.